

Nemerit

de Daniel Chirileanu

Tată azi mă întorc acasă
Colindul meu prin lumea necuminte s-a sfârșit
Mai e un ceas
Până vom sta la masă
Dar niciodată n-am să știu
De ce m-ai mântuit.

Alerg spre Tine prin pulbere de stele
Văd mâna Ta
În pagul casei noastre, cum mă cheamă.
Știu că Ți-e dor
Iar eu, deși Te-am răstignit
Mă-ntorc la Tine fără teamă.

I-ai adunat pe toți
Îi văd prin orizont că mă așteaptă,
Presimt că vor rosti binețe
Dar eu nu meritam atâta politețe
Oare de ce, chiar pe nedrept
Dreptatea Ta e dreaptă?

Va fi pustiu o vreme printre galaxii
Toți heruvimii au plecat la nuntă
Acasă e potop de armonii
Planetele aștern vecia de lumină
Se leagă orice rană azi și orice cale frântă
Nu mai curg lacrimi printre bucurii.

Mă uit, popoarele adună sărbătoarea
Aproape că Te-aude inima șoptind
Aici se va sfârși în nesfârșit cărarea
Ești poate încă-o clipă nevăzut
Dar palma Ta mă strânge către-mpărăție
Îi cern prin răscolirea de minuni chemarea.

Din nou acasă, lângă Tine
Nici visele nu se trezesc sub freamăt de lumină
În dorul prea uimit de frumusețe
Aștern recunoștința mea deplină
Și mă întreb de ce atâta politețe,
De ce m-ai așteptat Împărăția mea divină?